

Viiivi Pusu ja lumottu luokkasormus

TITTAMARI
MARTTINEN

Tittamari Marttinen

Viivi Pusu ja lumottu
luokkasormus

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja lumottu luokkasormus

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2007, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726983241

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Musta salama

Tarkastelin työni tulosta tyytyväisenä. Olin syksyn kunniaksi saanut päähäni maalata äidin ikivanhan naistenpyörän mustaksi. Siitä tuli komea ja kiiltävä, kerta kaikkiaan hieno! Tyylikäs! Ihan toista kuin se ruma ja tylsä romu, joka se oli aikaisemmin ollut.

Kastoin pyörän Mustaksi Salamaksi ja join pullollisen sitruunalimsaa kertakulauksella.

Olin onnistunut maalaamaan mustaksi myös läntin meidän pihanurmikko. Vanhat farkkuni olivat saaneet mustia juovia. Tukassani oli mustia, kokkareisia raitoja!

En jäänyt kuitenkaan murehtimaan turhia, vaan lähdin koeajelulle uudistuneella pyörälläni. Viiletin hiukset hulmuten Ruusuvuoren tuttuja katuja.

Uusi lukuvuosi oli alkanut. Ensimmäinen päivä koulussa oli ollut pelkkää kesäkuulumisten vaihtamista ja uuden lukujärjestyksen tutkimista. Mieleen palautui melko välittömästi se, mikä siellä oli kivaa (kaverit, jutteleminen, luokassa kiertävät irtokarkkipussit) ja mikä tylsää (opettajan yksinpuhelu ja perusteelliset luennot kaikesta, mitä suinkin voi kuvitella!). Luokanvalvojamme Varma Virtanen oli kasannut innokkaasti lukujärjestyksiä ja laittanut pinkan harrastusesitteitä kiertämään. Minäkin olin selannut hajamielisesti esitettä kuunnellessani Varman jutustelua poissaoloista, koejaksoista, kevään leirikoulusta ja muusta.

Välillä olin vilkuillut myös Iidaa, uutta oppilasta. Iida oli muuttanut kesän aikana Helsingistä Ruusuvuoreen, ja hän oli varsin piristävä näky meidän luokassa. Hänellä oli

valkoinen otsatukka ja muuten mustat, puolipitkät hiukset. Hän oli pukeutunut monta lyhyttä hametta päällekkäin, paidassa oli pitsikaulus ja hurjasti erivärisiä nappeja. Verkkosukkahousut ja kivat remmikengät. Pinja oli kuiskannut minulle, että tyyli oli Roritaa ja että Iida taisi harrastaa japanilaista kulttuuria.

Ekan tunnin puolivälissä ovelle oli ilmestynyt rehtori Herkko Rapu varsin huolestuneen näköisenä ja pyytänyt minut kansliaansa.

- Apua, heti ekalla tunnilla loman jälkeen! Pinja oli kikattanut. - Viivi, mitä sinä olet tehnyt?

Rapu oli työntänyt käsiini uuden pinon esitteitä. Hukkuisimme papereihin jo heti ensimmäisenä päivänä.

- Voitko viedä nämä luokkasormusesitteet Varmalle, hän oli pyytänyt.

- Mielelläni! minä olin luvannut. Herkolle oli aika vaikea sanoa ei. Tiesin muutenkin, että luokkamme odotti hetkeä, jona pääsisi valitsemaan sormuksen. Pinja oli jo etukäteen äänestetty sormusvastaavaksi. Se oli luottamustehtävä. Luokkasormuksen piti sopia jokaisen meidänluokkalaisen tyyliin ja olla mieluisa muisto yhteisestä ajastamme alakoulussa sekä tietysti verrattomasta luokkahengestämme.

- Viivi, yksi juttu vielä, Herkko oli nieleskellyt.

- Niin?

- Tarvitsen ehdottomasti apuasi... Voithan tehdä minulle pikku palveluksen? Herkko oli pyytänyt. Enkä voinut tietenkään kieltäytyä tarjoamasta apuani, kun sitä niin kauniisti pyydettiin.

Pyörällä huristellessani jouduin sitten miettimään, oliko tullut luvattua vähän liikoja. Olin nimittäin luvannut ideoida ja toteuttaa seuraavan päivän aamunavauksen. Siis lukukauden juhla-avauksen. Suurin piirtein 22 tunnin varoitusajalla!

Koko juttu meni niin, että Herkko oli kesällä hurahtanut tilaamaan koululle hienon aamunavaustelevision kaikkine lisälaitteineen. Yksi entisistä siivouskomeroista oli muutettu studioksi, jossa aamunavaukset kuvattaisiin, ja jokainen niistä nähtäisiin suorana lähetyksenä kaikissa luokissa, joihin oli asennettu telkkarit juuri tätä tarkoitusta varten. Herkko oli ajatellut, että aamu-tv:stä voisi olla iloa pitkin päivää, luokat voisivat esitellä erilaisia töitään sen välityksellä.

- Toistaiseksi tämä kaikki on vielä suunnitelman asteella, Herkko oli päättänyt yksinpuhelunsa vähän nolona. - Mutta jonkun rohkean on pidettävä huomenna aamunavaus, että laitteet saadaan vihittyä käyttöön!

Ongelma, johon Herkko oli nyt kietonut minutkin, oli seuraavanlainen: opettajakunnan oli yllättänyt ramppikuume. Tai rimakauhu. Kukaan ei suostunut pitämään ensimmäistä aamunavausta koulun ikiomassa aamu-tv:ssä. Joidenkin mielestä tehtävä olisi kuulunut reksille. Mutta Herkko ilmoitti joutuvansa laatimaan lukujärjestyksiä ja käymään paperisotaa, joten hän valitsi minut aamunavauksen ensimmäiseksi esiintyjäksi. Mikäpä siinä! Minusta ajatus tuntui aluksi ihan haastavalta ja kivalta! Mutta kun kiertelin kotikaupunkia pyöräni selässä, aloin epäröidä ja olla ihan paniikissa. Mitä ihmettä keksisin?

Halusin pitää omaperäisen aamunavauksen, se oli varmaa. En halunnut ilmaantua ruutuun koko koulun töllisteltäväksi kalpeana ja lausua ikivanhoja runoja ja lopettaa sellaisiin tavanomaisuuksiin, että kesä oli ollut ihana, mutta nyt kulkisimme kohti uusia haasteita ja seikkailuja.

Pahinta oli, etten voinut mennä kotiin valmistelemaan avausta. Koti oli nimittäin mullin mallin. Loppukesään oli kasautunut tapahtumia, joissa riittäisi pohtimista koko

vuodeksi. Äiti oli mennyt kihloihin poikaystävänsä Mikon kanssa. Se oli huippuihana uutinen. Mikko on kiva tyyppi, hänellä on kaksi lasta, Jasmiina ja Buster, ja hän omistaa keskustassa Peter Pan -nimisen kirjakaupan. Kihlajaisia olimme juhlineet pienellä porukalla, äiti oli leiponut jättimäisen mansikkakakun ja kehunut minua, Eelistä sekä Iisaa joustavuudesta ja hyväntuulisuudesta ja siitä, että olimme muitta mutkitta hyväksyneet Mikon lapsineen perheemme jäseniksi. Samassa hengenvedossa hän oli ilmoittanut, että Mikko ja lapset muuttaisivat meille asumaan.

Mehän asumme edelleen Kino Sisussa, entisessä elokuvateatterissa. Sinne kyllä mahtuisi enemmänkin porukkaa. Tykkään Jasmiinasta kovasti ja olen aika tyytyväinen siihen, että hän asuu lopultakin saman katon alla. Voimme lainailla toisiltamme vaatteita ja koruja, jutella iltaisin kaikista tärkeistä ja hassuista asioista ja auttaa toisiamme läksyissä. Minä en tosin välttämättä osaisi auttaa Jasmiinaa, hän kun aloitti juuri kasiluokan, ja hänen läksynsä olivat huomattavasti omiani vaikeammat. Mutta ainahan voisimme kysellä toisiltamme enkun tai ranskan sanoja ja muuta sellaista.

Jasmiina jakaisi kanssani tiski- ja imurointivuorot, eikä yksinäisiä koti-iltoja enää kannattanut kammoksua. Ehkä kylpyhuoneeseen joutuisi joskus odottamaan vuoroaan pitkäänkin, mutta se nyt oli sivuseikka. Onneksi meillä kummallakin olisi silti omat huoneet, joihin voisimme halutessamme vetäytyä.

Buster muutti innosta hihkuen Eeliksen ja Iisan kanssa samaan huoneeseen. Yhtä innokkaasti kiljuen hänet otettiin siellä vastaan. Välillä meteli ei enää kuulostanutkaan iloiselta, vaan lapset alkoivat nahistella ja "epistä, epistä" -huutojen jälkeen huoneeseen laskeutui mököttävä hiljaisuus. Huone ei ollut ihan pieni, mutta

aika ahtaalta se alkoi näyttää, kun Buster oli saanut levitelyä sinne lelunsa. Lattialla kävellessä piti katsella tarkasti jalkoihinsa, ettei astuisi vahingossa Harry Potter -legolinnan tai dinosaurusfarmin päälle, puhumattakaan action-ukkeleiden sotaleireistä ja juoksuhaidoista. Vaikka huoneessa käytiin vähän väliä valtavia riitoja jostain ihan pikkuasiasta, uskon että Iisa ja Eeliskin pitivät Busterista ihan aidosti.

Meidän kaikkien täytyy nyt tottua toisiimme ja uuteen tilanteeseen. Minusta tuntuu aika hassulta, että talossa on äidin lisäksi toinenkin aikuinen. Mikko on joustava ja rento, mutta olin tottunut pitämään äidin kokonaan omanani. Puhumattakaan siitä, että olin tähän saakka ollut perheen vanhin lapsi. Äkkiä olin joutunut ison sisarusparven keskelle. En ollut vanhin enkä nuorinkaan. Mietin, olinko äidille enää yhtä tärkeä kuin ennen.

- Höpsis, sinä murehdit aivan turhia, äiti sanoi ja halasi minua lujasti, kun lausuin epäilykseni ääneen. - Totta kai rakastan vanhaa kunnon Viiviäni ihan entiseen tapaan!

Ei kai auttanut kuin uskoa häntä.

Tuon elokuisen iltapäivän ajan muuttomiehet sitten ravasivat portilla seisovan kuorma-auton ja olohuoneen eli entisen elokuvasalin välillä ja kiikuttivat sisään pahvilaatikoita ja huonekaluja. Äiti ja Mikko yrittivät autella heitä, kunnes Mikko venäytti selkensä ja äiti kumautti jalkalampulla oveen ison kolhun.

Ammattimiehet saivat hoitaa loput.

Aloin huolestua, että eikö meille kertynyt vähän liikaa kalustoa. Äiti vain nauroi. Osan tavaroista voisimme varastoida ullakolle. Siis osan omista tavaroistamme. Mikolla oli hänen mielestään niin ihania antiikkisia astia- ja liinavaatekaappeja, että hän kuulemma vaihtaisi mieluusti vanhat rojunsa niihin.

Tietysti olin iloinen äidin puolesta. Siitä, että hän oli löytänyt Mikon kaltaisen kivan ja sympaattisen poikaystävän. Viime talvena hän oli vaikuttanut aika stressaantuneelta ja onnettomalta pitäessään yksin huolta minusta, Eeliksestä, Iisasta ja isosta talonrötisköstämme.

Syksy näytti lupaavalta. Koulussakin minulla oli alkamassa kuutonen eli alakoulun viimeinen luokka!

Kiertelin vähän aikaa kaupungilla, mutta kun tuttuja ei näkynyt, suuntasin taas Mustalla Salamallani kohti kotipihaa. Pysäköin pyörän portaiden viereen ja tallustelin katsomaan, miten Jasmiinan huoneen remontti edistyi. Hän oli päättänyt maalata seinät itse. Joka toinen pinkiksi, joka toinen violetiksi. Äiti ja Mikko olivat varoitelleet, että huone tulisi näyttämään ahtaalta ja ehkä synkältä. Mutta Jasmiina oli pitänyt päänsä, käynyt itse ostamassa maalit, pensselit ja telan ja ryhtynyt hommiin. Niin pinkki kuin violettikin olivat aika vaaleita, ne eivät siis ollenkaan saaneet huonetta tuntumaan pienemmältä, vaan ainoastaan erilaiselta kuin tavalliset huoneet. Jasmiina lisäsi telalla perusvärin päälle kimaltelevaa koristemaalia ja loihti sabluunan avulla sinne tänne meren aaltoja ja pieniä merenneitoja, ja täytyy sanoa, että huone näytti upealta. Kuin jonkin koristeellisen barokkilinnan neidonkamarilta. Tähän saakka olin ollut tyytyväinen omaan tavalliseen, valkoseinäiseen huoneeseeni, mutta nyt aloin miettiä, eikö oman valtakuntanikin olisi aika vähän uusiutua. Eikö huoneeni ollut masentavan arkinen? Minäkin halusin seinilleni sadun kimallusta!

- Älä ainakaan matki minua, vaan mieti rauhassa, millaisen huoneen oikeasti haluat, Jasmiina neuvoi.

Hän oli oikeassa. Kuten tavallista. Hänen tyyhinsä oli upea, mutta ei välttämättä samanlainen kuin oma tyylini.

Yritin pohtia, millaisessa huoneessa juuri MINÄ tuntisin oloni kotoisaksi. Mustavalkoinen šakkiruutulattia. Vaaleansiniset seinät... tai ehkä pirteät oranssit... Äiti tyrmäsi lattiahankkeen heti kättelyssä.

- Sinulla on upea puulattia, sitä ei peitetä millään muovimatonläppyrällä, äiti uhosi. - Ja oranssit seinät muka, höh! Sinä kyllästyit niihin jo ennen kuin maalipurkki on tyhjä!

No jaa. Suunnitelmani eivät olleet vielä loppuun asti hiottuja. Kai minun pitäisi tutkia lehtiä ja kerätä niistä ideoita. Jasmiina onneksi kantoikin pöydälleni nipun nuortenlehtiä, joita saisin lueskella. Hänelle ne olivat ongelmajätettä, mutta minä hyökkäsin ahnaasti niiden kimppuun.

Osa lehdistä oli englanninkielisiä. Jasmiina oli asunut vuosia Isossa-Britanniassa. Hänen äitinsä oli kotoisin Syyriasta, mutta vanhemmat olivat tavanneet Lontoossa ja perhe oli asunut siellä. Reilu vuosi sitten Jasmiinan vanhemmat olivat eronneet, ja Mikkoisä oli tahtonut muuttaa lastensa kanssa Suomeen. Jasmiina ja Buster olivat puhuneet isänsä kanssa suomea siitä saakka, kun olivat oppineet puhumaan.

Heittäydyin taas kerran sängylle selaamaan lehtiä. Yhdestä suomalaisesta musalehdestä löysin Soodan julisteen. Sooda oli kotimainen yhtye, joka esitti sekä omia että lainakappaleita, hilpeää rockia, jossa ei pelkästään vongutettu sähkökitaroita, vaan soitettiin kaikkea mahdollista: bassoa, melodikaa, munniharppua, bongorumpuja ja haitaria. Soodan musiikki kuulosti kivalta. Varsinkin yhtyeen basisti Petri Parola oli minusta aivan mahtava. Niinpä irrotin julisteen varovasti lehdestä ja kiinnitin sen sinitarralla seinälleni. Poistin samalla julmasti kaikki vanhentuneet idolini. Petri oli niin ihana,

että silmäilisin mielelläni häntä aamuisin saadakseni vauhtia koulupäivien koettelemuksiin.

Äiti oli uusien perheenjäsenten myötä yllättäen innostunut siivoamisesta. Lattiamme kiiltelivät liukkaina kuin luistinrata. Viherkasvien lehdillä ei leijunut pölyhiukkasia. Äiti oli jopa ommella hurauttanut keittiöön uudet verhot. Kangas oli tosin rynttäytynyt reunoista pussimaisiksi kurtuiksi. Äiti-parka. Käytännön työt eivät olleet hänen vahvinta alaansa. Tällä hetkellä hän hääräsi puutarhassa ja poimi viinimarjasatoa talteen.

Kännykkäni alkoi kivistä iloista karusellimusiikkia. Näytöllä vilkkui: Tuomas soittaa.

- Lähdetkö keilaamaan? Tuomas kysyi.

Mikäs siinä. En ollutkaan aikoihin keilannut, joten olin heti valmis. Ehkä saisin keilatessa uusia ideoita aamunavausta varten.

- Kai siellä voi kokeilla hohtokeilausta? nauroin Tuomakselle. - Eeliksen tarhaporukka oli ollut keilaamassa, ja pikkuveli oli ihan innoissaan niistä valoa hehkuvista palloista.

Jasmiina jäi sutimaan seinäkuvioitaan kieli keskellä suuta, ja äiti tarjoili pihalla muuttomiehille perkaamattomia punaherukoita. Eelis, Iisa ja Buster kiipeilivät innoissaan olkkarin pahvilaatikoiden ja hyllyköiden päällä ja olivat varmaan hikisempiä kuin muuttomiehet. Mikko istui keittiön ikkunalaudalla kannettava tietokone sylissään ja teki tilauksia kauppaansa. Vilkaisin sekasortoisia näkymiä hellästi. Siinä oli oma, rakas perheeni.

Tuomas odotti minua portilla pyöränsä selässä. Esittelin Mustan Salaman, ja Tumppi oli tosi vaikuttunut siitä, että olin maalannut pyörän itse.

- Pitää vielä koristella sitä vähän lisää, minä selitin. Olin poiminut Jasmiinan lehdistä ideoita. Voisin tehdä

kimallemaalilla pyörän runkoon raitoja. Voisin ripustella siihen helmistä tehtyjä köynnöskoristeita. Voisin ommella satulaan iloisenkirjavia tilkkuja. Voisin ja voisin. Jos vain jossain välissä ehtisin.

Tuomas lähti ajamaan kohti keilahallia, ja minä polkaisin perään. Ajellessaan Tuomas huuteli minulle kommenttejaan tumppimaiseen tapaansa, puolet niistä hävisi tuuleen eikä koskaan tavoittanut korviani. Silti minua nauratti. Oli mahtavaa olla Tuomaksen kanssa kimpassa.

Nimmari käsivarressa

- Hei, mitä tuolla tapahtuu? minä huudahdin ja viittoilin torille päin. Jarrutin niin kiivaasti, että soratielle jäi kunnan jäljet. Olin juuri bongannut mustan pakettiauton, jonka kyljessä luki kaunokirjoituksella: Sooda.

Torin toiselle laidalle oli kasattu esiintymislava katoksineen päivineen, ja lavalle roudattiin parhaillaan nuottitelineitä, tuoleja ja soitinkoteloita.

- Syyshipat! Tuomas muisti.

Ruusuvuorelle oli pari vuotta sitten keksitty uusi syysperinne: koulujen alkaessa eri puolilla kaupunkia, toreilla, puistoissa ja ravintoloissa järjestettiin elävän musiikin esityksiä.

- Onkohan Sooda tosiaan tulossa jonnekin esiintymään? minä ilostuin.

- Ei aavistustakaan, Tuomas tunnusti.

- Eikö Tappi ole näyttänyt sinulle festivaaliohjelmaa? ihmettelin.

Tuomaksen isä Tappi on musiikinopettajana koulussamme ja mukana kaikissa vähänkin musiikkia sivuavissa tempauksissa.

- Ei. Vaikka kyllä se täällä mukana häärää. Roudaa lähinnä muusikoiden tavaroita, Tuomas virnisti.

Pysäköimme pyörämme torin telineeseen ja jäimme seuraamaan, mitä päälavalla seuraavaksi tapahtuisi. Tuomas kipaisi kioskillä ostamassa meille yhteisen päärynälimun ja kaksi pilliä.

Seurasin silmä tarkkana miehiä, jotka kantoivat olallaan piuhoja ja mikrofoneja. Rumpupatteristo

nostettiin esille kuljetuslaatikosta. Samassa jähmetyin paikalleni – ei voinut olla... oli se! Lavalle kiipesi bassoa kantaen – kukas muu kuin Petri Parola!

- Ei ole totta, täällä alkaa Soodan konsertti, minä henkäisin Tuomakselle.

- Mistä sinä Soodan tiedät? Tuomas kysyi.

- Seuraan alaa! Olen ollut Sooda-fani siitä saakka, kun kuulin niiden ekan kappaleen radiosta, selitin.

Lavalle nostettiin erilaisia puhallin- ja rytmisoittimia, miksauslaitteet siirrettiin sopivan etäisyyden päähän yleisön penkkien väliin. Lavalla pyöri porukkaa, mutta minä en saanut silmiäni irti Petri Parolasta. Hän oli livenä vielä sympaattisemmän näköinen kuin kuvissa! Hän katseli yleisöä spanielinsilmillään. Hänen tukkansa oli pitempi kuin julisteen kuvassa, se kiilsi mustana, ja leuassa hänellä oli muutaman millin parransänki. Hänellä oli tyyliin sopiva musta puku ja hauska oliivinvihreä kauluspaita.

- Tosi upea paita, kuiskasin Tuomakselle.

- Mitä? Minullako?

- Ei kun tuolla Petrillä, sanoin ja Tuomas vilkaisi ihmeissään Petrin vaatetusta. Hän ei tainnut nähdä koko tyypissä mitään ihmeellistä.

Juontaja kipusi lavalle selostamaan, että Sooda soittaisi tänään tuttua kotimaista musiikkia uusina sovituksinaan. Tuomas ei olisi saanut kiskottua minua keilahallille päin vaikka olisi kuinka yrittänyt. Onneksi hän ei yrittänytkään. Konsertti kiinnosti häntäkin. Yhtye nousi lavalle, lyömäsoittaja juoksi torin poikki vähän myöhässä ja tunkeutui yleisön läpi soitinkokoelmansa luo.

Musiikki räjähti soimaan. Tuijotin Soodan huippuopeaa basistia kuin lumottuna. Petrin sormet näppäilivät bassosta suorastaan maagisia sävelkulkuja, enkä saanut hänestä silmiäni irti. Että Petri osasikin!

- Viivi hei... Tuomas sanoi varovasti. - Oletko kunnossa? Onko kaikki ok?

- Tietysti, minä kivaahdin. - Kuuntelen vain musiikkia.

- Sinä näytät oudolta. Ajattelin vain varmistaa, ettet ole saanut auringonpistosta?

- En ole koskaan elämässäni saanut auringonpistosta, minä huomautin ja olin vähällä muistuttaa Tuomasta Visbyn-reissustamme. Tuomas oli itse saanut pistoksen kulkiessaan ilman lippistä Kesämaassa. - Minä vain satun tykkäämään Soodan musiikista, ja haluaisin kuunnella sitä rauhassa.

Tuomas vaiken.

- En tiennytkään, että pidät tuollaisesta tyylistä, hän sanoi sitten. Hän ei näköjään millään malttanut pitää suutaan kiinni.

- Mitä minun pitäisi sitten kuunnella? Heviäkö?

- Enhän minä mitään...

- Pidän monenlaisesta musiikista, jos et ole vielä sattunut huomaamaan, minä tuhaahdin. - Ja Sooda on kyllä parhaasta päästä.

Tuomas oli meistä kahdesta se, joka harrasti musiikkia tosissaan ja osasi soittaa melkein soitinta kuin soitinta. Siksi hän oli aina musiikin suhteen niin kriittinen. Hänelle kelpasivat vain huippusuoritukset. Minä olin surkea pianisti, ja parhaat kokemukseni musiikista olin saanut tyttöbändimme Appelsiinien välituntitreeneissä ja koulukeikoilla. Mutta kai minä nyt sentään sain tykätä sellaisesta musiikista, mistä oikeasti tykkäsin? Ei kai minun tarvinnut kysyä lupaa Tuomakselta?

- Moikka, joku tervehti takanamme.

Irrotin hetkeksi katseeni Petristä ja vilkaisin tyttöä, joka sukkuloi ihmispaljouden läpi meidän luoksemme hörselöhameessaan, musta tukka hartioilla liehuen.

- Moikka, Iida, Tuomas tervehti.

- Tykkäättekö tekin Soodasta? Iida kysyi. - Aika erikoista musiikkia. Onko se ollut jo pitkään suosittu?

- Niiden ensilevy julkaistiin viime keväänä, Tuomas esitteli tietojään. - Ei niiden tyyli oikein iske minuun. Mutta Viivi näyttää tykkäävän.

Tuomas esitti niin ritarillista. Minun takianiko hän suostui tässä torilla notkumaan? Iida vilkaisi uteliaana päärynälimupulloa, josta törrötti kaksi pilliä.

- Miten kauan te olette olleet kimpassa? hän kysyi.

- Keväästä saakka, toukokuun lopulta, Tuomas selitti.

- Aika pitkä aika, Iida arvioi.

- On se, Tuomas vahvisti.

Monet olivat olleet koulussa tosi hämmästyneitä siitä, että Tuomas ja minä oltiin edelleen kimpassa. Yleensä meidän luokalla seurustelu kesti viikon tai pari. Mutta Tumppi ja minä viihdyttiin yhdessä, joten miksi me ei oltaisi oltu kimpassa?

Kun olin liikkeellä parhaan ystäväni Pinjan kanssa, olin tottunut siihen, että melkein kaikki pojat ihastuivat Pinjaan ja minä sain jäädä soittelemaan lehdellä. Ekasta luokasta asti me oltiin vuodatettu kaikki salaisuudet ja tykkäämisjutut toisillemme. Pinjalla oli monesti ollut parempi tuuri ihastustensa suhteen. Hän oli päässyt koulun diskossa tanssimaan juuri niiden poikien kanssa, joista oli haaveillut. Minä sain yleensä tyytyä sellaisiin, joista en niin hirveästi haaveillut. Tai sitten olin seisoskellut ovensuussa seinäruusuna. Tuomas oli siinä mielessä ollut ihana poikkeus. Tuomaksen kanssa kaikki oli aina sujunut kuin diskotanssi. Mietin, saattoiko se olla pelkkää sattumaa tai hyvää tuuria? Vai todistiko se, että me tosiaan sovittiin yhteen?

Tuomas ja Iida juttelivat jotain takanani, mutta minä keskityin kuuntelemaan musiikkia ja seuraamaan basson keinahtelua sen tahdissa. Petri näppäili komeita

komppeja. Basson ääni oli aivan mahtava, niin lempeä ja pehmeä ja silti jyhkeän matala. Konsertin viimeisen kappaleen jälkeen tuntui mahdottomalta ajatella, että pitäisi lähteä torilta jonnekin, en halunnut liikahtakaan, jaloissani oli lyijyä...

- Herätys, Tuomas naputti minua olkapäälle. - Se loppui jo!

- Tuo basisti on tosi ihana! Iida sanoi.

- Sanos muuta! minä innostuin.

- Ja tuo kosketinsoittaja myös. Mennäänkö pyytämään nimmarit? Iida ehdotti.

- Menkää te, minä odottelen tässä, Tuomas sanoi ja hörppi limsan loppuun.

- Minulla ei ole paperia, minä valitin.

- Pyydä vaikka käsivarteen, Iida kannusti. - Tässä on kynä!

Iida tuuppi minua lähemmäksi lavaa. Sen reunalle oli kerääntynyt Soodan innokas ihailijajoukko. Samassa huomasin seisovani silmäkkäin Petrin kanssa. Voi ei! Apua! Nyt pitäisi keksiä jotain fiksua sanottavaa... mitä ihmettä keksisin?

- Kiitos konsertista, sanoin jäykästi. - Tykkäsin siitä. Saanko nimmarin?

Ojensin käsivarteni ja kynäni Petriä kohti. Idolini hymyili ja pyyhkäisi iholleni lennokkaan nimmarin, se kutitti kyynärpäältä ranteeseen asti.

Hyvällä tahdolla niistä kiemuroista saattoi lukea nimen Petri Parola.

- Upeaa, minä henkäisin. - Teidän levy on minun lempimusaani.

- Kiva kuulla, Petri sanoi. - Kuka sinä muuten olet?

- Viivi Pusu.

- Mukava nimi, Petri kehui. - Harrastatko itsekin soittamista?